

erhvervet Ret til at udgive det paa ny; men have ogsaa Kreditorerne ved Udlæg erhvervet en saadan Ret til at udgive det, saa kan han ikke gøre det. Der kan her komme et Kapløb, som ogsaa kan vise sig paa noget stødende Maade, og som, forekommer det mig, viser, at der er nogen Disharmoni mellem disse to Bestemmelers Aand og Tendens. I øvrigt skal jeg bemærke med Hensyn til den Ret, § 27 giver Forfatteren til at forhøje paa ny Udgivelsen af sit Værk, at der i Paragraffen foreskrives en for streng Straf, hvis alligevel det paagældende Værk udkommer; thi i saa Fald bortfalder Forbudet mod Eftertryk for bestandig. Jeg ser ikke Nødvendigheden af, at en saa streng Følge skal indtræde, at han ikke skal have Bestyttelse for et Værk, som han mod en tidligere Bestemmelse beslutter at udgive.

Der er et andet Punkt, hvor jeg ikke er uden Betænkelighed ved Reglen, men hvor jeg maa indrømme, at Reglen er i Overensstemmelse med almindelig europæisk Udvikling. Det er et Spørgsmaal, som er berørt i § 9. Reglen berører det Tilfælde, at Forfatteren har overladt en Forlægger et enkelt Oplag, hvis Størrelse er 1,000 Eksemplarer efter Lovforslaget, naar ingen modsat Bestemmelse findes; han er da, saa længe det overladte endnu ikke er udsolgt, uberettiget til at foranstalte nye Oplag, og hvis han gør det, paadrager han sig alle de Følger, som ellers paadrages ved Eftertryk, og som nærmere ere bestemte i Lovforslagets § 17. Det er nemlig i Danmark, man har udtalt sig mod denne Regel som værende for streng mod Forfatterne. Forfatteren til dette Lovforslag, min ærede Kollega Professor Torp; har ikke ment i dette Punkt at burde afvige fra den europæiske Udvikling. Det er et Punkt, hvor man ganske vist kan høje sig; men jeg vil dog antyde, hvorledes det er saa ganske overordentlig strengt mod Forfatteren, og hvorledes det ikke er i Harmoni med de Følger, som ellers paadrages ved Kontraktbrud. Her er for det første en Straf for noget, som er et simpelt Kontraktbrud af Forfatteren ligeoverfor Forlæggeren af det enkelte Oplag, det er et Kontraktbrud, som kan lignedes ved Kontraktbrud mellem Ejer og Lejer, for hvilket der ellers ingen Straf er. Her skal det derimod paadrage ham Straf, og saa desuden en Erstatningspligt, som slet ikke passer. Der er ikke Tale om, at Forlæggeren skal have Erstatning for et saa stort Antal Eksemplarer, som ere ulovlig ndgivne. Han skal naturligvis kun have Erstatning for de udsolgte Eksemplarer, og hvis det kun er to, saa skal

han kun have Erstatning for to, saaledes maa det i alt Fald nødvendigvis forstaaes. Men hvad der i hvert Tilfælde maatte anbefølgendes — og her er det uklare ved Reglen — det er, at man ikke kan betragte Forlæggeren som den, der har retslig Interesse, hvis der fra Tredjemands Side sker Eftertryk af et saadant Oplag; det er det, som Forfatterne ikke kunne være tjente med, det, at de ikke saa længe Oplaget ikke hos Forlæggeren er udsolgt, skulle kunne varetage deres fremtidige Interesser ved at anlægge Sag om Eftertryk som forurettede, saaledes som det hedder i den paagældende Bestemmelse, men derimod skulle være aldeles pris- og voldgivne, om Forlæggeren vil eller ikke vil tage sig af et saadant Indgreb. Det er i den Henseende, at der fra danske Forfatteres Side er rørt ved denne Bestemmelse, og dette Punkt er ogsaa af en afdød dansk Retslærd blevet gjort gældende som en mulig Ulempe ved den Regel, at en Forfatter, som overtraadte en Kontrakt med Hensyn til Oplaget skal være stillet under Eftertrykslovgivningens haardeste Regler.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltstederne her ved 1ste Behandling. Jeg har kun villet fremhæve, hvorledes der er forskellige Punkter, som kunne vække Betænkelighed, uden at jeg dermed vil sige, at jeg ikke stulde kunne gaa ind paa Forslaget selv uden Forandring i disse Punkter allerede af den Grund, at jeg betragter det som et saa overordentligt Fremstridt, at vi saa Loven, at jeg derfor gerne kunde tage det uforandret.

Jeg vil endnu bemærke, at der er et Hovedpunkt, hvorpaa Lovforslaget hviler, som jeg antager kan vække Betænkeligheder, det er det, at visse Spørgsmaal skulle henlægges under en Boldgiftsret, under en Kommission af sagkyndige; det er et Spørgsmaal, som jeg kan tænke mig, man fra forskellige Sider kan have Betænkeligheder ved, idet man da vil fremhæve, at man kan forstaa Boldgiftsretter, hvor de paagældende frivillig gaa ind paa dem, og at man kan forstaa tvungne Boldgiftsafgørelser, hvor det ikke gælder Retsspørgsmaals Afgørelse, men Stønsspørgsmaals, f. Eks. saadanne Stønsspørgsmaal som de, der foreligge i et andet Lovforslag, nemlig Lovforslaget om Ulykkesforsikring for Arbejdere, hvor man ganske naturlig maa komme til Boldgiftsafgørelse; men det er mindre naturligt at have tvungen Boldgiftsafgørelse, hvor det er Retsspørgsmaal, som de, der her foreligge, og saaledes er det i Grunden her ved disse store Spørgsmaal som henvises til denne Kommission. Det er Retsspørgsmaal, om man end kan indrømme, at der er visse sag-